

เดรัจฉานมีเขี้ยวอกเขา หน้าเล็บหลังเดือย สุขร่วมฝูง คลั่งชนตี
มรรคาแห่งสวรรค์ มีอาจหยุดได้
ผู้ไร้อาวุธจากพ่าย่อมต้องเตรียมเอง เป็นกิจแห่งยอดคน
จักรพรรดิหวงตี้สร้างกระบี่ คือสัญลักษณ์แห่งการนี้

'ตำราพิชัยชนะปืน ชุนจื่อแห่งแคว้นฉี บทเตรียมกำลัง'

บทที่ 1

เคลื่อนไหวบน

อาทิศาสตร์ศาสตร์แสงแผดเผากลางหาว ส่องถนนอันกว้างขวางของเมืองซีอาน เงามดำของหลังคาตึกทอดบนพื้นเป็นผืนแผ่น กำแพงดินเหลืองทุกด้านสะท้อนสีส้มประหลาดดุจกำลังลุกไหม้

ถนนของเมืองเสมือนกระดานหมาก ถูกปกคลุมอยู่ในปฏิบัติการอันแรงกล้าของแสงสว่างและความมืด

เป็นยามบ่ายของวันฟ้าโปร่ง ทว่าถนนหนทางกลับปกคลุมด้วยบรรยากาศตึงเครียดรุนแรง

เป็นเวลาของการสู้ประยุทธ์

โรงเตี๊ยมหลินเหมินเปิดกิจการอยู่ที่ถนนใหญ่ของประตูไต้หนานกว่าสิบห้าปีแล้ว สิบห้าปีที่ผ่านมาไม่เคยมีสักป้ายที่หิ้งในและนอกโรงเตี๊ยมจะเสียบลงชัดเจนน่ากลัวเช่นขณะนี้

ความเสียบงั้นแปลกประหลาดนั้นลูกหลานไปยังตรอกถนนโดยรอบหลายสิบก้าว ผู้คนที่สัญจรบนถนนบางตา ประตูร้านค้าสองฝั่งปิดสนิทเหมือนกำลังหลบหนีหนึ่งบางสิ่ง แม้แต่ผู้มั่งเสียงไหวพิ้วของป้ายที่หันหาถนน

ท่ามกลางลมวสันต์ก็ได้ยินอย่างชัดเจน

ผู้คนที่ยังคงอยู่บนถนนกว่าครึ่ง แต่เดิมคือผู้ที่ตั้งใจมาร่วมกันสำราญ
ที่โรงเตี๊ยมหลินเหมิน ทว่ากลับมิได้ถูกต้อนรับเข้าร่วม พวกมันมิได้ส่งเสียง
ใดๆ แต่ละคนต่างปิดปากสนิท จับจ้องประตูลีแดงของโรงเตี๊ยมเงียบๆ

ผู้ที่มองประตูอยู่ด้วยกันกับพวกมันยังมีผู้ตรวจการที่สวมชุด
เครื่องแบบสามคน พวกมันไม่พกแม้แต่กระเบื้อง เพียงยืนอยู่ที่มุม
ตรอกถนนและมีได้พูดคุยกันเช่นชาวบ้านทั่วไป

เจ้าพนักงานเหล่านี้ย่อมรู้ว่าวันนี้จะเกิดเรื่องอันใดขึ้น

เหยียนชิ่งถึงเจ้าบ้านใหญ่สำนักคุ้มภัยเงินซีได้ใช้เส้นสายและ
เงินทองนัดแนะกับทางการซื้ออันไว้ก่อนแล้ว ได้ทำเจ้าเมืองประกาศ
เป็นลายลักษณ์อักษรต่อผู้คนที่ไม่ว่าในเมืองจะเกิดเรื่องใดขึ้น
เจ้าหน้าที่ผู้ตรวจการและทหารอาสาคุ้มกันล้วนห้ามลงมือ

เรื่องเหตุผล คนทั้งหมดล้วนรู้ชัด

บุญคุณความแค้นในยุทธภพ ไม่มีที่ให้พวกมันก้าวก่าย

โคมแดงสองแถวที่แขวนอยู่นอกโรงเตี๊ยมหลินเหมินแกว่งไกว
รับลมอย่างต่อเนื่องในความเงียบงัน

ประตูลีแดงบานนั้นเปิดออกในที่สุด

คนทั้งหมดบนถนนอ้าปากพร้อมกัน ส่งเสียงโห่เบาๆ คราหนึ่ง

ผู้ที่ก้าวออกมาเป็นอันดับแรกจากประตูที่เปิดกว้างคือนักสู้
แต่ละสำนักจากทุกแห่งหนกว่าหกสิบเจ็ดสิบคนที่นั่งอยู่โถงชั้นล่างของ
โรงเตี๊ยมหลินเหมิน พวกมันมิได้เก็บอาวุธในถุงสัมภาระอีก ทว่านำมา
แขวนไว้ตรงข้างเอวหรือสะพายหลังอย่างไ้่งๆ อาศัยโอกาสอันหาได้ยากนี้
ไ้่ล่อด่านาจบถนนของเมืองยามฟ้าแจ้ง

พวกมันรู้ว่าศึกในวันนี้นั้นตนเองไม่มีคุณสมบัติลงมือ แต่ได้แต่

อยู่ในทัพพันธมิตรยุทธภพส่วนนี้ได้ก็นับว่าเป็นเกียรติแล้ว

ก่อนหน้าขณะชุมนุมอยู่ในโรงเตี๊ยมพวกมันล้วนยังคงอดอารมณ์
สำราญร่วมกันอยู่ ดีอกดีใจประหนึ่งงานเลี้ยงเฉลิมฉลอง ทว่ายามนี้
แต่ละคนกลับสีหน้าเคร่งเครียด ไม่มีผู้ใดกระซิบกระซาบพูดคุย เพียง
ค่อยๆ ก้าวออกประตูโรงเตี๊ยม แบ่งเป็นยatraไปทางตะวันตกและ
ตะวันออกของถนนใหญ่ทางประตูใต้ ครั้นยืนจัดแถวข้างทางถนนเสร็จ
จึงเห็นรูปขบวนประหนึ่งล้อมอารักขาโรงเตี๊ยม

ต้นแขนซ้ายของพวกมันทุกคนล้วนผูกผ้าขาวผืนหนึ่ง

เมื่อเหล่านักสู้หลายสิบคนนี้ออกมาจากประตูจนหมด พวกมัน
ล้วนยืนนิ่งบนถนน ผู้นำที่แท้จริงพลันออกโรง

เยียนเหิงที่ร่างปกสามกระบี่ ศีรษะพันผ้าขาว ถูกเหยียนชิงถลง
งุมมือก้าวออกมาจากประตูโรงเตี๊ยมหลินเหมิน

ยามเปิดเผยตนภายใต้แสงอาทิตย์อันร้อนแรง คิ้วหนาอันกล้าหาญ
คู่นั้นของเยียนเหิงขมวดแน่น ในดวงตาที่หрімองฉายความเจ็บปวด
กระบี่ออกมา

มันถูกเหยียนชิงถงบุรุษร่างใหญ่ผู้นี้ฝืนดึงมือเอาไว้ และเดิน
นำหัวหน้าผู้กล้าสำนักใหญ่แต่ละสำนักออกมา ในใจเยียนเหิงควรรู้สึก
เกือเขินไม่สบายใจ แต่ขณะนี้หัวใจมันได้ถูกอารมณ์อีกชนิดหนึ่งกลบกลืน
แล้ว

อาจเป็นเพราะเมื่อครู่ในงานเลี้ยงผืนดิมสุราหลายจอกนั้นลงท้อง
หรืออาจเป็นรูปขบวนแถวของนักสู้มากมายบนถนนตรงหน้า...เยียนเหิง
รู้สึกเพียงหัวใจเต้นอย่างรุนแรง ทุกลมหายใจล้วนเหมือนเป็นไอเผาไหม้
นั่นคือความตื่นเต้นที่ตนเองก็มีอาจใช้คำพูดบรรยายได้ชนิดหนึ่ง

มิใช่เพียงเพราะฤทธิ์สุรา และมิใช่เพียงเพราะขบวนศึกอันยิ่งใหญ่

12 เพลงกลอนดั่งยุกต์ 4

มือซ้ายของเยียนเหิงอดมิได้ที่จะกุมด้ามกระบี่เจ้าพญาคัมภีร์ตรง
ปั้นเอวเอาไว้

โอกาสแก้แค้นอยู่ตรงหน้านี้เอง

ครั้นนี้ถึงศัตรูที่ไม่เคยพบกัน มือที่กุมกระบี่ของเยียนเหิงก็พลันสั้น
เล็กน้อย

วันนี้มันจะได้เห็นเจ้าสำนักอยู่ตั่งผู้นั้นกับตา ผู้นำของศัตรูคู่แค้น
ตัวการทำลายล้างสำนักชิงเฉิง

นักสู้มากมายบนถนนทั้งหมดล้วนจับจ้องมือกระบี่วัยเยาว์ที่อายุ
ยังไม่ถึงสิบแปดปีผู้นี้ ผ้าขาวบนแขนของทุกคนผูกเพื่ออาจารย์ของมัน

เหยียนชิงถงที่อยู่ข้างกายมันขณะนี้สีหน้าตื่นเต้นเช่นกัน มองเห็น
สายตาเคารพนับถือเหล่านี้ มันจึงจับมือขวาเยียนเหิงชูขึ้นสูฟ้า

เหล่านี้ก้สู้ยกแขนร้องตะโกนเสียงดังทั่วถนนใหญ่

ยามเผชิญกับเสียงโห่ร้องเช่นนี้ เยียนเหิงกลับมิได้ประหม่าเช่น
ก่อนหน้าอีก มันกำมือที่ชูสูงไว้แน่นอย่างฮึกเหิม กอปรกับแรงกดดัน
ของการเป็นศิษย์สาวกสืบมรรคาสำนักชิงเฉิง ทำให้เยียนเหิงขมวดคิ้ว
เล็กน้อยอย่างเจ็บปวดใจ

เยียนเหิงรู้ว่าการตกเป็นศิษย์รวมความสนใจของคนในยุคเทพ
เช่นนี้คือหน้าที่ชั่วชีวิตของตนเองไปแล้ว

ข้าคือสำนักชิงเฉิง

ผู้ที่ตามหลังเยียนเหิงและเหยียนชิงถงมาติดๆ คือได้ขูยและ
หลี่เหวินฉยงสหายร่วมสำนักของเหยียนชิงถง ยังมีศิษย์สำนักชินอ้อ
ที่เหลืออีกสิบหกคน พวกมันเองต่างก็พกอาวุธ ได้ขูยเอวขวานดาบเดี่ยว
หนึ่งเล่ม หลี่เหวินฉยงถือแท่งเหล็กเหลี่ยมสี่มุม* อันหนักอึ้งคู่หนึ่ง

* แท่งเหล็ก คืออาวุธสั้นที่อนัหนักมาก สร้างจากสำริดหรือเหล็ก รูปร่างลักษณะเป็นแท่งกลมหรือสี่มุม
(เหลี่ยม) มีด้ามจับคล้ายแส้แข็ง เดิมเป็นอาวุธสงคราม ใช้ทำลายเกราะและหมวกของศัตรู

กลุ่มคนสำนักชินอี่ต่างก็ติดตามบรรยากาศของการเคลื่อนไหวบนนี้ บนใบหน้าเปี่ยมล้นด้วยปณิธานการต่อสู้ เว้นเพียงได้ขุยคนเดียว เนื่องจากก่อนหน้าไม่นานมันตกเป็นรองในเงื้อมมือของจิงเฉียวต่อหน้า ธารกำนัล จึงยังคงเสรำหมอง ฝ่ามือกุมด้ามดาบไว้แน่น

หลี่เหวินฉยงและสหายร่วมสำนักฝึกยุทธ์ที่อยู่ข้างกายจะไม่รู้สึกถึง สภาพจิตใจมันตอนนี้ได้อย่างไร จึงกล่าวปลอบใจเสียงแผ่วเบา "ศิษย์พี่ ประเดี่ยวสำนักชินอี่เราต้องชิงศักดิ์ศรีกลับมาได้เป็นแน่"

ได้ขุยได้ฟังพลันรู้สึกว่ตนเองก็เป็นตัวแทนผู้นำของสำนักชินอี่ มิอาจไม่รวบรวมจิตใจกลับมา จึงพยักหน้าซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ผู้ที่ออกมาจากโรงเตี๊ยมคนถัดมาคือมือดีสำนักปากว้าอายุ สามสิบกว่าปี อื่นอิงชวนฉายาตัดจันทรากลางวาริผู้มีชื่อเสียงแห่ง สำนักปากว้าเอามือไพล่หลัง ก้าวข้ามธรณีประตูเหยียบลงบนถนนใหญ่ ศิษย์ที่ตามติดด้านหลังเจ็ดแปดคนบนบ่าแบกดาบเดี่ยวปากว้าขนาดยักษ์ เล่มนั้นของมันตามมา

อี่นอิงชวนรูปร่างแม้ไม่สูงใหญ่ แต่ทว่าร่างลั่นแผนุคลิกยอดฝีมือ ที่มีอาจซ่อนเร้น กอปรกับคนในสำนักมากมายช่วยขับให้เด่น เหล่านักสู้ บนถนนจึงสีหน้าแปรเปลี่ยนในฉับพลัน เมื่อครู่ทุกคนจับจ้องเยียนเหิง ไม่ว่าผู้ใดก็สยบให้ฉายาปาสู่วៃสองของสำนักชิงเฉิง บัดนี้มองคู่อื่นอิงชวน กลับถูกท่วงท่าสง่างามของมันดึงดูดโดยสิ้นเชิง คนจำนวนมากลั่นกำลัง ฝ่ำรอเวลาที่ผู้อาวุโสหน้าตาตั้งวานรหมอมโซผู้นี้ชักดาบยักษ์เล่มนั้นออกมา

อี่นอิงชวนถูกเยียนเหิงชิงเดินนำอยู่ด้านหน้ากลับหาได้ชัดเคื่อง อันใดไม่ ก่อนหน้านี้กลุ่มผู้กล้าได้ตกลงกันในโรงเตี๊ยมแล้วว่าการจัดการ กับเหยาเหลียนโจวในครั้งนี้จะชักธงแก้แค้นของสำนักชิงเฉิง ให้เยียนเหิง เดินอยู่ด้านหน้าก็ยอมเป็นเรื่องที่ไม่มากเกินไป

พลันมีคนผู้หนึ่งซึ่งแฝงอยู่ในกลุ่มนักสู้สำนักปากว้ากว่าสามสิบคน
ก้าวออกมา เดิมทีมันมิได้ถูกผู้คนสนใจ แต่ทำอย่างไรได้ เป็นเพราะ
หยวนชิงหลงจิ้นหนุ่มสำนักเส้าหลินผู้นี้รูปร่างสูงหนาสะดุดตาเกินไป

หยวนชิงแหวกจิวรท่อนบนลงมาผูกไว้ตรงเอว เผยให้เห็นกล้ามเนื้อ
อกและแขนที่แน่นตึงจนมันขยับดุจดั่งหินรูปไข่ เส้นเลือดใหญ่หนา
แผ่ทั่วท่อนแขน เห็นได้ชัดถึงผลลัพธ์ของการฝึกฝนทักษะทางกาย

ร่างซึกซ้ายของหยวนชิงสะท้อนแสงสีทองแดงออกมาภายใต้
แสงอาทิตย์ เมื่อมองดูอย่างละเอียด ที่แท้ใบหน้าซึกซ้ายของมันสวม
หน้ากากทองสำริดหน้าตาตึงยักรัศดูร้ายไว้ครึ่งใบ แขนหนาข้างซ้าย
ทั้งท่อนมีเกราะเหล็กเลี่ยมทองสำริดปกคลุมตั้งแต่หัวไหล่จรดหลังมือ
แผ่นเกราะต่อกันเป็นแผ่นๆ บริเวณไหล่ ศอก ข้อมือ ล้วนขยับได้
ออกแบบได้แยบยลอย่างยิ่ง มองดูท่อนล่าง ขาซ้ายเองก็หุ้มไว้ด้วย
แผ่นเกราะทองสำริด ทุกฝีก้าวล้วนเปล่งเสียงโลหะกระทบกันดังออกมา
กลุ่มคนมองเห็นจึงกระจ่างแจ้งโดยพลัน ห่อผ้าหนักอึ้งห่อแน่นที่หยวนชิง
พกไว้ข้างกายมาโดยตลอด สิ่งที่เก็บซ่อนไว้ด้านในคือเกราะมนุษย์ทองคำ
ครึ่งร่างของเส้าหลินชุดนี้ ครั้นมองดูแผ่นเกราะบนร่างมันอย่างละเอียด
จึงพบว่าบนผิวเต็มไปด้วยรอยยุบ เห็นได้ชัดว่าสวมฝึกซ้อมต่อสู้เป็นประจำ

เกราะสวมครึ่งร่างนี้ดูจะไม่เบานัก คนผู้หนึ่งรับน้ำหนักซ้ายขวา
ไม่สมดุลกันเช่นนี้อาจเดินเหินลำบากอย่างยิ่ง แต่หยวนชิงก้าวเดิน
สง่างาม ท่วงท่ากระฉับกระเฉง เห็นชัดว่าการฝึกฝนของมันไม่สิ้นเงิน

มือขวาที่ประทับลายพยัคฆ์ขาวของหยวนชิงกุมพลองเสมอคือ
หุ้มเหล็กหกเหลี่ยมนั้นไว้แน่น ใบหน้าครึ่งขวาที่เผยออกมาขมวดย่น
ไร้ซึ่งสีหน้าโง่เขลาเช่นตอนกินข้าวในโรงเตี๊ยมอีกต่อไป กลับแทนที่ด้วย
ไอสังหารที่ผู้ออกบวชไม่ควรจะมี กอปรกับเกราะบนร่างชวนให้นึกโยง

ถึงรูปสลักรหินต์กำราบมังกรสยบพยัคฆ์หน้าตาอาจหาญในวัด

หยวนซึ่งแม่เป็นศิษย์เล่าหลิน แต่ก่อนหน้าในโรงเตี๊ยมมันแสดง
อากัปกริยาแปลกประหลาด เหล่าผู้กล้าล้วนเห็นมันขวางหูขวางตา
แต่รูปลักษณ์และท่าทางของหยวนซึ่งขณะนี้ไม่มีผู้ใดกล้าดูแคลน พลอง
และหมัดพุทธะของสำนักเล่าหลินโด่งดังทั่วหล้า แต่ที่ผ่านมาน้อยนัก
ที่จะมีหลวงจีนลงเขาเปิดเผยทักษะวรยุทธ์ ขณะนี้เห็นหยวนซึ่งปรารถนา
ที่จะต่อสู้เต็มเปี่ยม ผู้คนยิ่งเฝ้ารอชมวรยุทธ์เล่าหลินมากกว่าเพลงดาบ
สำนักปากว่า และถึงแม้คนอื่นจะเป็นผู้อาวุโสประสบการณ์โชกโชน
แต่ในอดีตก็มีเคยขึ้นเขาเล่าชื่อเพื่อเยี่ยมเยียนสำนักเล่าหลิน วันนี้จึง
อยากเห็นวิชาล้ำเลิศของสำนักเล่าหลินกับตาว่าหากเทียบกับวิทยายุทธ์
สำนักปากว่าจะเป็นเช่นไรกันแน่

เทียบกับบุคคลที่ชวนให้จับจ้องหลายคนก่อนหน้านี้ สำนักมีจิง
ที่เรียงแถวอยู่หลังสุดในการออกเดินทางก็มีได้สะดุดตาอันใด

ตงชานเฉียวแห่งสำนักมีจิง บนหน้าแขนซ้ายพันไว้ด้วยเส้นเหล็ก
แก้ท่อนที่ปลั่งแสงระยิบระยับ เดินเคียงไหล่ออกประตูมากับหานเทียนเป้า
อาจารย์อาที่ห้อยดาบเร็วชนปักษาเอาไว้ที่เอว ด้านหลังตามมาด้วยคน
ในสำนักสิบหกคนที่มาจากสาขาย่อยมีจิงแต่ละที่ ตงชานเฉียวขีด
จมูกงุ้มของมันขึ้น สีหน้าโกรธจัด เห็นชัดว่าไม่ยินดีอย่างยิ่งต่อการถูกจัด
ไว้ด้านหลังสุด

"อย่าทำหน้าตาบึ้งตึงเช่นนี้" หานเทียนเป้าสังเกตเห็นแต่แรกแล้ว
ลอบดึงแขนเสื้อของศิษย์หลาน "ผู้อื่นมองเห็นเข้าจะหัวเราะเยาะว่า
สำนักมีจิงเราใจคับแคบ"

ตงชานเฉียวกลับไม่ได้คิดจะปิดบังอารมณ์แต่อย่างใด

"จะหัวเราะก็หัวเราะต่อหน้าข้า ดูว่าหมัดของใครจะแข็งแกร่งกว่ากัน"

16 เพลงกลอนคล้องยฺุท 4

เหล่าผู้กล้าออกจากโรงเตี๊ยมหลินเหมินจนหมดแล้ว แบ่งเป็น
ฝั่งตะวันออกและตะวันตกบนถนนใหญ่ประตูใต้ ด้านตะวันออก
มีเหยียนซิงถงเป็นผู้นำ รวมถึงสหายร่วมสำนักชินอี่ของมัน เหยียนเหิง
และกลุ่มคนสำนักมี้ง รวมสามสิบเก้าคน และด้านตะวันตกมีอิ่นอิงชวน
เป็นหัวหน้า นำคนในสำนักปากว้ามากมาย กอปรกับหยวนซิงสำนัก
เส้าหลินอีกคนหนึ่ง

ทัพใหญ่ตะวันออกและตะวันตกสองขบวนนี้ยังมีกองหนุนสหาย
ร่วมทางยุทธภพของสำนักอื่นอีกสามสิบกว่าคน และมีผู้คุ้มภัยสำนัก
คุ้มภัยเงินซีที่รับหน้าที่นำทางรวมถึงรายงานข่าวอีกสิบกว่าคน ทุกขบวน
ล้วนมีศิษย์เด่นล้ำของห้าสำนักใหญ่รวมอยู่ในนั้นมากถึงเกือบหนึ่งร้อยคน
เป็นขบวนรบที่ไม่เคยมีมาก่อนในยุทธภพยี่สิบปีอย่างแท้จริง

แบ่งทัพพันธมิตรออกเป็นตะวันตกและตะวันออกเพื่อลงมือคือ
ความคิดของเหยียนซิงถง แม้ยังมีได้สืบลู้ที่ซ่อนตัวของเหยาเหลียนโจว
ในทันที แต่หากแบ่งกองกำลังใหญ่สองขบวนปักหลักอยู่ทางตะวันตก
และตะวันออกทั้งสองด้านของเมือง เมื่อมีข่าวคราว ฝ่ายที่อยู่ใกล้ที่สุด
ก็ย่อมรุดหน้าไปล้อมจับได้ทันที เพื่อป้องกันเหยาเหลียนโจวย้ายที่อยู่
หรือหลบหนีได้ทัน ถึงแม้มันคิดจะหนี สองทัพก็อยู่ในลักษณะขนานล้อม
ตัดการโจมตี ย่อมได้เปรียบกว่า

อิ่นอิงชวนได้ฟังความคิดนี้ก็รู้สึกว่ามีเหตุผลจึงเห็นด้วย มันมิได้
กังวลว่าทัพตะวันออกจะซิงไปจับเป็นเหยาเหลียนโจวและได้ความชอบนี้
ไปก่อน มันเชื่อว่าพละกำลังและมีมืออันน่าอัศจรรย์ของเหยาเหลียนโจว
ที่ทำลายสำนักฮว้าชานได้ด้วยตัวคนเดียว ไม่มีมันนั่งบัญชาการคงมีอาจ
เอาชนะได้

เพียงแต่มันหาได้ล่วงรู้ว่าเหยียนซิงถงยังมีแผนการอีกมาก

ถึงขนาดว่าที่อยู่ของเหยาเหลียนใจก็สับสนจนทราบแล้ว...

ครั้นที่พตะวันตกและตะวันออกแบ่งทัพเสร็จเรียบร้อยแล้ว
เขียนชิงถึงก็ประสานมือให้อินอิงชวน

"พวกเราแยกทางกันตรงนี้ เมื่อลูกน้องของข้าได้ข่าวที่แน่นอนแล้ว
ก็จะแจ้งฝ่ายที่ใกล้ที่สุดทันที ในขณะที่เดียวกันก็จะแจ้งแก้อีกทัพเพื่อ
เรียกให้มาช่วยเหลือกัน"

เขียนชิงถึงกล่าวแล้วหันมองดูเหล่านักสู้ยุทธภพที่ล้อมอยู่
สองฟากถนนอีกครั้ง พลันชูหมัดขึ้นร้องตะโกน "วันนี้คือวันที่พวกเราจะ
โค่นล้มสำนักกู่ตั้ง ประกาศความยุติธรรมแห่งยุทธภพ!"

สองร้อยกว่าคนตะโกนร้องอย่างคล้อยตามพร้อมกัน

เขียนเหิงตื่นตันจนหลังน้ำตาออกมา

เขียนชิงถึงลุ่มหลงอยู่ในเสียงตะโกนตอบรับนี้จนหน้าแดงดู
เมาสุรา

ส่วนฟางจี้เจี๋ยศิษย์สายพญางูแห่งสำนักกู่ตั้งซึ่งจับตามองโรงเตี๊ยม
หลินเหมินอยู่ที่มุมถนนมาตลอด หลังมองเห็นการจัดกระบวนทัพ
ออกโจมตีนี้ก็จากไปอย่างเร่งร้อนโดยไร้ผู้มเสีย และมิได้ยินประโยค
จะโค่นล้มสำนักกู่ตั้ง

ในขณะที่เดียวกันคนผู้หนึ่งกำลังจับตามองการเคลื่อนไหวอันยิ่งใหญ่
ของเหล่าผู้กล้ายุทธภพอยู่ตรงหน้าต่างชั้นสองของหอหลินเขียน ตรง
หัวถนนใหญ่ฝั่งตะวันตกของประตูใต้ ห่างจากโรงเตี๊ยมหลินเหมินหลาย
สิบจั้ง

บุรุษผู้นี้อายุสี่สิบโดยประมาณ แต่งกายชุดปัญญาชน แต่มองวัสดุ
ที่ใช้ทำรองเท้าโดยละเอียดแล้วล้ำค่านัก หาใช่ปัญญาชนยากจนไม่

สายคาดเอวยังห้อยหยกเขียวใหญ่ครึ่งฝ่ามือชิ้นหนึ่ง ลักษณะโปร่งใส
มันเงาล้ำค่า

หวังฟางรองผู้บังคับกองพันองครักษ์เสื้อแพรที่อยู่ในห้องนี้เช่นกัน
ยืนอยู่ข้างกายปัญญาชนผู้นี้ตลอด ประเดี้ยวมองไปยังนอกหน้าต่าง
ประเดี้ยวก็ลอบชำเลืองจ้องมองหยกงามชิ้นนี้ คล้ายกำลังวางแผนว่า
จะได้มันมาอยู่ในมืออย่างไร

"ดูเหมือนจะเริ่มสู้แล้วจริงๆ" ปัญญาชนผู้นั้นทอดมองถน ค่อยๆ
กล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนคลาย ฉากของหอกดาบเรียงรายในระยะไกล
ตรงหน้า แม้มันสนใจอย่างเห็นได้ชัด แต่ก็คล้ายมิใช่เรื่องของตนเอง
โดยตรง

"พวกเรามิใช่พวกเกะกิน" หวังฟางยิ้มน้อยๆ เพราะเป็นขุนนาง
ในราชสำนักมาหลายปี การเอาหน้าหาความชอบอย่างถูกที่ถูกกาล
ย่อมเป็นเรื่องถนัดของมัน "ในเมื่อได้รับคำสั่งจากผู้บัญชาการเขียน
พวกเราจึงใช้สายขาวขององครักษ์เสื้อแพรที่เฝ้าอยู่ทุกที่ทุกคนส่งข่าว
ของเหยาเหลียนใจไปทั่วทุกสารทิศ คนของเจ้าเมืองซีอานบอกข่าวว่า
นักสู้ที่รวมตัวกันที่ถนนฝั่งตรงข้ามอย่างน้อยที่สุดมาจากสี่มณฑล"
ผู้บัญชาการเขียนที่มันหมายถึงย่อมเป็นได้ห้าเขียนหนึ่งหัวหน้าองครักษ์
เสื้อแพร ขุนนางโปรดคนปัจจุบันของจักรพรรดิ

ปัญญาชนผู้นั้นแสดงออกด้วยการพยักหน้าอย่างพึงพอใจ ดวงตา
กลับยังคงไม่ห่างจากเหล่าผู้กล้ายุทธภพบนถนนใหญ่

"คนเยอะมากจริงๆ...แต่มีรู้ว่าที่ใช้การได้จะมีสักเท่าใด"

หวังฟางได้ยินคำนี้พลันเลิกหัวคิ้วขึ้นมา

ตอนแรกที่ได้รับการกิจประหลาดนี้ หวังฟางไม่เข้าใจความหมาย
ที่ซ่อนอยู่มากโดยตลอด องครักษ์เสื้อแพรแม้หูตากระจายทั่วแผ่นดิน

แต่เป้าหมายในการสืบจับหลักๆ ล้วนเป็นขุนนางและทหาร ประชาชน
รากหญ้าที่พัวพันกับการถูกจำคุกมีไม่มากนัก ส่วนบุคคลในยุทธภพ
โดยเฉพาะสุดยอดฝีมือของเก้าสำนักใหญ่ยิ่งถูกราชสำนักเห็นเป็นคนนอก
และไม่เคยข้องเกี่ยวกับองค์กรกษัตริย์เสื่อแพรของพวกเขาซัก่อนเลย

หลายเดือนก่อนนักหมัดมวยสำนักอู่ตั้งเอาชนะผู้เยียนเฟิงตัวแทน
องค์กรกษัตริย์เสื่อแพรในการประลองต่อหน้าพระพักตร์ ในวันนั้นหวังฟางเองก็
อยู่บนลานประลองของเรือนเป่าฝางด้วย หลังการประลองนั้นแม้คน
ของสำนักอู่ตั้งจะได้รับความโปรดปรานเป็นพิเศษจากฝ่าบาทแต่ก็มีได้
รับพระราชทานตำแหน่งใดๆ และมิได้คุกคามตำแหน่งของเจียนหนิง
ได้เท่าเจียนแม้เป็นคนแค้นฝังใจแต่ไม่ใช่พวกเขาเรื่องชวตี้เด็ดขาด

เจ้าสำนักอู่ตั้งอะไรนั่นเกี่ยวอันใดกับพวกเราด้วยหรือ...

ทว่าคำสั่งออกโดยผู้บัญชาการเจียนอย่างลับๆ ย่อมมิใช่เรื่องธรรมดา
อย่างแน่นอน

หลังข่าวเจ้าสำนักอู่ตั้งเข้าสู่กวนจงเพียงลำพังแพร่กระจายไปได้
ไม่นาน หวังฟางก็ได้รับคำสั่งให้สะกดรอยตามเหล่านักสู้จนมาถึง
เมืองซีอาน ยามนี้มันรู้สึกประหลาดใจยิ่งกว่าเดิม หากใครรู้เรื่องที่เกิดขึ้น
ในเมืองซีอาน เพียงส่งสายลับประจำอยู่ในเมืองไปสืบข่าวก็เพียงพอแล้ว
ไยต้องลำบากมันที่เป็นถึงรองผู้บังคับกองพันให้ดันดันจากเมืองหลวง
ไปด้วย

ครั้นบรรลุถึงที่หมายมันจึงรู้ว่าผู้ที่จะมาสังเวยการณที่แท้จริงคือ
ปัญญาชนตรงหน้านามว่าหลี่จวินหยวนผู้นี้ ตนเองเพียงรับหน้าที่นำทาง
และติดต่อบ้าง บើงบนมิได้บอกหวังฟางว่าหลี่จวินหยวนมีตำแหน่งอะไร
บอกเพียงมันคือคนของตำหนักหนิงอ๋อง

ดูเจินเหาหนิงอ๋องแห่งหนานซาง บุรุษผู้มีปณิธานหาญกล้าผู้นั้น

ครั้งได้ยินคำว่าตำหนักหนึ่งอ่อง คำถามมากมายในหัวของหวังฟาง
พลันคลี่คลาย

ว่ากันว่าร้อยปีก่อนหลังจากจักรพรรดิไท่จงจู่ตี้ก่อ 'ศึกยากสันติ'*
ซึ่งอำนาจขึ้นครองบัลลังก์ ก็ทรงกริ่งเกรงว่าในอนาคตต้ององศ์อื่น ๆ จะ
กระทำตามอย่าง จึงลดทอนอำนาจทหารของเจ้าครองแคว้นเป็นการใหญ่
หนึ่งในนั้นคือตำหนักหนึ่งอ่องแห่งเจียงซี ซึ่งในเวลาต่อมาแม้แต่ทหาร
ติดตามองครักษ์คนสนิทหนึ่งอ่องก็ถูกปลดย้ายให้เป็นองครักษ์ฝ่ายซ้าย
แห่งหนานชางที่ขึ้นตรงต่อราชสำนัก

ในปีนั้นหนึ่งอ่องจูเจี๋ยนโอรสองค์ที่เจ็ดของจักรพรรดิไท่จูอาศัยว่า
ได้รับความสำคัญจากพระราชบิดา ถือเป็นสององค์ชายผู้โดดเด่นเคียงคู่
กับเยียนอ่องจู่ตี้โอรสองค์ที่สี่ผู้ชาญศึก ใช้อุบายร่วมมือกันนำกำลังทหาร
ก่อ 'ศึกยากสันติ' บีบบังคับให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของราชสำนัก

เยียนอ่องจู่ตี้ซึ่งแผ่นดินมาได้ หนึ่งอ่องจูเจี๋ยร่วมมือเสริมกำลัง
ย่อมมีความชอบ แต่เยียนอ่องจู่ตี้กลับหวาดระแวงอย่างมาก ทรงสั่งให้
ย้ายตำหนักหนึ่งอ่องจากตำหนักไปยังเจียงซีและปลดอำนาจทหารทั้งหมด
ลูกหลานของหนึ่งอ่องทุกรุ่นทุกสมัยล้วนแค้นเคืองต่อความอับยศนี้

ปัจจุบันหนึ่งอ่องจูเจี๋ยเงินหาใจพินฟูอำนาจของบรรพบุรุษขึ้นมา
อีกครั้ง ก้าวแรกของความทะเยอทะยานย่อมเป็นการสร้างกำลังทหารของ
ตำหนักหนึ่งอ่องขึ้นมาใหม่ เพื่อที่จะฟื้นฟูอำนาจทหารขององครักษ์คนสนิท
มันใช้ทรัพย์สินเงินทองติดสินบนเยียนหนึ่งขุนนางคนโปรดของฝ่าบาท
ให้เขียนหนังสือกล่าวสิ่งดี ๆ ต่อหน้าจักรพรรดิ ในที่สุดจึงได้ผ่อนปรนข้อจำกัด

* หลังจักรพรรดิหมิงไท่จูจួយวนจงสวรรคต จูอวินเหวินพระนัดดาทายาทคนโตสืบตำแหน่งเป็นจักรพรรดิ
ฮู่ตี้ (รัชสมัยเจี้ยนเหวิน) เมื่อครองบัลลังก์ก็ได้ปลดเจ้าครองแคว้นเป็นการใหญ่ นำความไม่สบายใจมาสู่
อ่องผู้ครองแคว้น เยียนอ่องจู่ตี้เสด็จอาของพระองค์ก็ก่อการปฏิวัติชิงบัลลังก์ ขึ้นครองราชย์เป็นจักรพรรดิ
หยงเล่อ (พระสมัญญานามไท่จง หลังสวรรคตเปลี่ยนเป็นเจิงจู) ในประวัติศาสตร์เรียกเหตุการณ์นี้ว่า
'ศึกยากสันติ (จิ้งนั้จ้ออ๋อ)'

ในการดูแลหารตำหนักหนึ่งห้อง

อย่างไรหวังฟางก็เป็นคนสนิทของใต้เท้าเฉียน ความสัมพันธ์
เชื้อประโยชน์ชั้นนี้ของใต้เท้าเฉียนกับหนึ่งห้อง มันย่อมรู้ดี

หวังฟางอนุমানทั้งหมดว่าเรื่องราวตรงหน้านี้เป็นหนึ่งห้องติดสินบน
เฉียนหนึ่งอย่างเห็นได้ชัด ยืมใช้ของครึกษ์เสื้อแพรที่มันปกครองกระพือข่าว
เจ้าสำนักคู่ตั่งลงเขาไปทั่วยุทธภพ

แต่ว่าเพื่ออะไรกัน หวังฟางคิดไม่ตกมาโดยตลอด

กระทั่งบัดนี้ได้ยินหลี่จวินหยวนกล่าวว่าที่ใช้ได้จะมีสักเท่าใด
ประโยชน์นี้ มันก็เข้าใจแล้วในที่สุด

หนึ่งห้องคิดจะรวบรวมมือกระบี่และนักสู้เหล่านี้ไว้ใช้งานส่วนตัว

หวังฟางมองทะลุจุดนี้แล้ว รู้ว่าเป็นโอกาสอันดีเลิศในการรีดไถเงิน
สินบน มันมองเหล่านักสู้บนถนนที่ค่อยๆ แบ่งเป็นฝั่งตะวันออกและ
ตะวันตก ก่อนถามหยิ่งเชิงหลี่จวินหยวน "ท่านหลี่ ข้ามีข้อสงสัยอย่างหนึ่ง
มาโดยตลอด ตำหนักห้องรู้ข่าวที่เหยาเหลียนใจผู้นี้ลงเขาเพียงลำพัง
ได้อย่างไร ข้ายังให้พวกเรากระจายข่าวอีก"

หลี่จวินหยวนคือบุตรชายของหลี่ซือสี่กุนชื่ออันดับหนึ่งได้อาณัติ
หนึ่งห้อง และเป็นคนสนิทข้างกายท่านห้องหลายปี คำถามนี้ของหวังฟาง
ไหนเลยมันจะไม่เข้าใจความหมาย หลี่จวินหยวนยิ้ม ไม่ตอบคำข้ายัง
ถามกลับ "ใต้เท้าหวัง ท่านคิดเช่นไรล่ะ"

หวังฟางเองก็ไม่เกรงใจที่จะแสดงปัญญาของตนเอง "ข้าขอ
บังอาจคาดเดา...ท่านห้องส่งคนแทรกซึมอยู่บนเขาคู่ตั่งกระมัง"

หลี่จวินหยวนพอได้ยินก็ละสายตาจากหน้าต่างมองไปยังหวังฟาง

หวังฟางกล่าวสืบต่อ "อยู่บนเขาคู่ตั่งได้อย่างยาวนาน ข้ายังสืบข่าว
ใหญ่หลวงนี้ได้ สายลับผู้นี้ต้องมีใช้พวกคนงานเป็นแน่ แต่เป็นศิษย์คู่ตั่ง

อย่างมิต้องสงสัย สำนักใหญ่ชุ่มชอนอยู่ในเขาลึกเช่นอยู่ตั้ง รั้วรอบขอบชิด จะแทรกซึมหรือซื้อตัวศิษย์สักคนไม่่ง่ายตายแน่นอน และมีเรื่องใน ทั่ววันทั่วคืน..."

กล่าวถึงตรงนี้ หวังฟางจึงมองหยกเขียนขึ้นนั้นบนร่างหลี่จวินหยวน อย่างไม่หลบเลี่ยงแม้แต่น้อย

"ท่านหนึ่งอ่องหมายชักชวนชาวยุทธภพ ดูเหมือนวางแผนไว้นาน แล้ว"

หลี่จวินหยวนยิ้มน้อยๆ พลังปลัดจี้หยกตรงข้างเอวลง ยัดใส่ กลางฝ่ามือของหวังฟางเบาๆ

"ท่านอ่องเดิมโปรดปรานยอดบุรุษในแผ่นดิน บำเหน็จไม่เคย ตระหนี่"

ปากของหวังฟางยิ้มจนเหมือนฉีกออก หยกงามหายลับไปในอกเสื้อ มั่นอย่างไร้คู่มเสียง

"มีเพียงเรื่องเดียวที่ข้าไม่เข้าใจ ใครขอให้ท่านหลี่ซี้ณะ..." หวังฟาง กล่าวพลังยื่นมือชี้ไปยังนอกหน้าต่าง

หลี่จวินหยวนยิ้มรู้ว่าที่หวังฟางจะถามคืออะไร "หากหนึ่งอ่องเพียง หมายจะชักจูงและรับนักสู้ร้ายกาจเหล่านี้ ใยต้องปลุกปั้นศึกใหญ่ด้วย"

หลี่จวินหยวนสอดฝ่ามือทั้งสองเข้าในแขนเสื้อ กอดอกมองดูกองทัพ นักสู้ขบวนแบ่งครึ่งเป็นสอง จากประตูได้เพื่อมุ่งหน้าไปตะวันออกและ ตะวันตก ขบวนที่กำลังยามตราเข้ามาใกล้ทางด้านนี้คือทัพตะวันตก อื่นอิงชวนสำนักปากว่าและหยวนชิงหลงจิ้นเส้าหลินเด่นสะดุดตาใน กลุ่มคนเหล่านั้น หลี่จวินหยวนจับจ้องเกราะทองสำริดครึ่งร่างเป็นพิเศษ หยวนชิงที่หน้าตาห้าวหาญดูต้นทำให้มันเผยสีหน้าพึงพอใจออกมา

"บนโลกมีคนประหลาดมากจำนวนหนึ่ง ทรัพย์สินเงินทองซื้อมิได้

ยศถาบรรดาศักดิ์มีอาจสะเทือนมัน มีเพียงศักดิ์ศรีและชัยชนะ มีเพียง การต่อสู้จึงทำให้คนประเภทนี้เดือดพล่าน ในตอนที่พวกมันเกิดความ ปราบปราม พวกเราจึงมีโอกาสให้สิ่งที่พวกมันต้องการ"

หลี่จวินหยวนก้มมองขบวนแถวนักสู้ที่เดินมาถึงด้านล่างหอหลินเซียน ในขณะที่เดียวกันหยวนซิงที่กำลังเดินผ่านไปบนถนน ทั้งร่างล้วน เข้าสู่ภาวะต่อสู้ สัมผัสทั้งห้าจับไวผิดปกติ จึงรู้สึกถึงสายตาที่จับจ้อง มาจากชั้นสองได้ทันที มันหยุดฝีเท้าเงยหน้าครึ่งซีกขึ้น ดวงตากลมโต ทั้งสองมองตรงไปหาหลี่จวินหยวน

หลี่จวินหยวนถูกหลวงจีนผู้นี้ถลึงมอง แผ่นหลังพลันผุดเหงื่อเย็น พุดต่อมือออกไปพักหนึ่ง มันผืนคงไว้ซึ่งรอยยิ้ม แต่กลับค่อยๆ ลดสายตาลง เช่นกัน

หยวนซิงราวกับสัตว์ป่าตัวหนึ่งพบคู่ต่อสู้ที่ไม่ใช่คู่ต่อสู้ตรงหน้า สีหน้าหวาดระแวงเลือนหายไป มิได้สนใจหลี่จวินหยวนอีก เดินตาม กองกำลังใหญ่ไปต่อ

หลี่จวินหยวนรู้สึกที่แรงกดดันหายไปแล้วจึงสูดลมหายใจเข้าลึก หนึ่งเฮือก มันออกห่างหน้าต่าง เดินเข้าไปในบริเวณที่มีดของห้อง ใช้ แขนเสื้อเช็ดเม็ดเหงื่อบนหน้าผาก

หวังฟางมองเห็นฉากนี้กลับไม่รู้สึกละอายใจ ในการประลองที่ เรือนเป่าฟาง มันเคยเปิดหูเปิดตาลักษณะไม่ธรรมดาของยอดฝีมือผู้ตั้ง มาก่อน

หลี่จวินหยวนจิบชาหนึ่งอีก ครั้นสมาธินิ่งแล้วจึงต่อคำพูดที่ยัง ไม่จบเมื่อครู่

"เจ้าเองก็เห็น พวกมันคือคนบ้าเช่นนี้ จะรวบรวมคนประเภทนี้ ต้องสร้างโอกาส วิธีที่ดีที่สุดคือให้พวกมันต่อสู้กัน"

ทัพใหญ่ฝ่ายศัตรูเคลื่อนไหวแล้ว มิใช่เวลาหลบเลี่ยงอีกต่อไป
ครั้งนี้ได้รับรายงานด่วนของฟางจี้เจี๋ย... ก๊วยตันเหลย เจินได้ชี้
ชีเสี่ยวเหยียน และนักสู้สายพลอีกห้าคนก็มารวมตัวกันหน้าคอกม้า
ที่ลานหลังโรงเตี๊ยมอย่างรวดเร็ว

คนทั้งแปดมิได้คำนึงว่าจะถูกคนในโรงเตี๊ยมพบเห็น ต่างคน
ต่างพกอาวุธ มัดแขนเสื้อและชายชุดคลุมบนร่าง ผู้หยวนป้าศิษย์
สายพลอีกาผู้มีรูปร่างสูงใหญ่ที่สุดในนั้นถือโอกาสฉีกแขนเสื้อ เผยให้เห็น
ท่อนแขนอันแข็งแกร่งสองท่อน มันเป็นเช่นเดียวกับหลี่ซานหยางสหาย
ร่วมสำนักที่ตายในเชิงตู มุ่งฝึกเพลงดาบตัดม้าคู่ต้ง ดาบพั่วเตาเล่มยวนั้น
ตั้งสูงขึ้นเท่าจุมูก แม้จะใช้ผ้าห่อไว้แล้ว แต่ยังคงดึงดูดความสนใจผู้คน
อย่างยิ่ง

แม้จะใช้กำลังไม่ถึงสิบคนต่อต้านสองร้อยคน แต่นักสู้คู่ต้งแปดคน
มิได้เผยอารมณ์เคร่งเครียดแม้แต่น้อย

ความมั่นใจในตนเองคืออาวุธที่แข็งแกร่งที่สุดของสำนักคู่ต้ง

เจียวหงเหยี่ยและผู้หยวนป้าสองในห้านักสู้สายพลอีกามีอาจติดตาม
เหยี่ยเจินยวนเดินทางไกลไปชื่อชวนตั้งแต่ต้น มิใช่เพราะกำลังไม่พอ แต่ใน
ตอนนั้นเป็นเพราะฝึกฝนจนได้รับบาดเจ็บจึงถูกบังคับให้อยู่ที่เขาคู่ต้ง บัดนี้
บาดเจ็บแผลหายดีแล้ว ทั้งหัวใจคือความขัดเคืองที่ไม่อาจตามทัพเดินทางไกล
แรงกายและปณิธานต่อสู้ที่เพิ่มขึ้นได้สั่งสมเต็มร่างนานแล้ว

แต่ชีเสี่ยวเหยียนนับแต่รู้ข่าวการตายของชีเจาผิงผู้เป็นพี่ชาย
ความแค้นก็ไร้ที่ระบาย ตลอดทางจากเขาคู่ต้งถึงชีอาน กลางคืนหลับฝัน
ล้วนคิดว่าต่อกรกับคนของสำนักอื่นอยู่ ขณะตื่นขึ้นดวงตาทั้งสองล้วน
เป็นสีแดง

พวกมันเปรียบดังฝูงหมาป่าที่หิวโหยจนได้ที่แล้ว

"เจ้าสำนักอยู่ในเมืองซีอานจริงหรือ" ใบหน้าสีน้ำตาลหยาบกร้านของเจียวหงเหยี่ยยับย่น ฝ่ามือกุมฝักกระปี่ตรงข้างเอวแน่น "คนเหล่านั้นจะออกจากเมืองหรือไม่..."

"หากว่าออกจากเมืองก็ไม่จำเป็นต้องแบ่งยาตราสองกลุ่มหรืออีกทั้งมิได้นำรถม้ามา" กุ้ยตันเหลยสายผมยุ่งที่หยักศก "แบ่งด้านกันยาตราเช่นนี้ ดูเหมือนจะสำรวจหาที่อยู่ของเจ้าสำนักในเมือง"

เงินได้ชีวิตซึ่งเป็นศิษย์อาวุโสสายเต๋าพิทักษ์เช่นกันกลับกล่าวแทรก "ข้ากลับกังวลว่าเป็นอุบาย...ไม่แน่ว่าพวกมันอาจเดาได้ว่าพวกเราที่เป็นกำลังเสริมของสำนักอยู่ตงมาถึงซีอานแล้ว จึงแสวงออกมาโจมตี หลอกล่อให้พวกเราออกมา ที่แบ่งเป็นสองส่วนก็เพื่อตัดทอนกำลังพลของพวกเรา"

ในแปดคน ณ ที่นั้นเงินได้ชีวิตคือคนเดียวที่ดูธรรมดาที่สุด ใบหน้าขาวนวลผอมซูบเล็กน้อย ไม่มีลักษณะจำเพาะอะไร ถึงแม้สายคาดเอวห้อยกระปี่อยู่ดูทว่ามองอย่างไรก็เหมือนบัณฑิตคนหนึ่งมากกว่านักสู้ที่ใช้ชีวิตในแต่ละวันกับการหยิบจับอาวุธของมีคม

แต่กุ้ยตันเหลยและสหายร่วมสำนักของมั้นร่วมรำเรียนวิทยายุทธ์หลายปี รู้ดีว่าศิษย์น้องผู้นี้ปัญญาเหนือผู้เหนือคน แม้แต่ชื่อชิงเฝ้ารองเจ้าสำนักประกอบกิจวัตรประจำวันก็อาศัยเงินได้ชีวิตช่วย การลงเขาช่วยเจ้าสำนักในครั้งนี้กุ้ยตันเหลยจึงเลือกมั้นเป็นคนแรกอย่างไม่คิดอันใดให้มากความ

กุ้ยตันเหลยคิดในใจว่าที่เงินได้ชีวิตกล่าวมิใช่เป็นไปได้ จึงพิจารณาอยู่โดยไม่เหยยคำ

"พวกเราจรรออะไรอยู่อีก"

ผู้ที่ปล่อยหัวเราะกล่าวคำนี้ออกมาคือซีเสี่ยวเหยียน แขนขวาของมั้นยังคงใช้ผ้าดำรัดพันอยู่ตรงหน้าท้อง มือซ้ายแบออกเล็กน้อย คิ้วทั้งสอง

ตกลง แสดงสีหน้าหงุดหงิดออกมา

"ต่อให้ตกหลุมพรางแล้วอย่างไร ไซ้ก็ดี ไม่ไซ้ก็ช่าง พวกเราจะไม่ไป
อย่างนั้นหรือ ไม่เห็นจำเป็นต้องเลือก อย่่างไรก็ไม่มีควมแตกต่าง
ไม่จำเป็นต้องสนใจว่าพวกมันคิดอะไรทั้งนั้น"

มันยื่นมือตบด้ามดาบพันหวายคมยาวที่ด้านหลังเบาๆ

"พวกเราคือสำนักอู่ตั้ง"

ก๊วยตันเหลยพอได้ยินประโยคนี้ ดวงตากลมโตทั้งสองก็ถลิ่งมอง
ซีเสี่ยวเหียนอย่างเดือดดาล

แต่ปากกลับฉีกออกหัวเราะ

"มารดาเจ้าเถอะ" ก๊วยตันเหลยกกล่าว "กลับต้องให้เด็กเเวรเช่นเจ้า
เดื่อน น่าละอายจริงๆ"

คนทั้งแปดมองหน้ากันแวบหนึ่ง แล้วหัวเราะขึ้นมาอย่างองอาจ

"ฝานจงอยู่ที่ไหน" ฉินไต้ซิวถาม

ก๊วยตันเหลยส่ายหน้า "พางจี้เจี้ยกำลังหามันอยู่ แต่คงรอมิได้แล้ว"

มันกล่าวพลางสอดประสานมือทั้งสอง ในคนทั้งแปดมีเพียง
มันคนเดียวที่ไม่พกอาวุธ แต่หากมองคั้งมือที่เต็มไปด้วยรอยขีดข่วน
และหนาจนน่าประหลาดใจคั้งนั้นแวบหนึ่ง ก็เพียงพอที่จะใช้ตัดสินได้ว่า
นั่นคืออาวุธอย่างแน่นอน

"ไม่ว่าด้านไหนคือลวง ด้านไหนคือจริง พวกเราก็ต้องแบ่งกำลัง
ตามไปทั้งสองทาง" ก๊วยตันเหลยกวาดสายตามองเหล่าสหายร่วมสำนัก
แวบหนึ่งแล้วออกคำสั่ง "ฉินไต้ซิว ซีเสี่ยวเหียน ถึงเลียง ผุ่หยวนป้า
พวกเจ้าสี่คนตามกลุ่มนั้นไปทางตะวันออก"

มันมองเจียวหงเหียบ ชั่งชื้อกลาง หลี่ตั้ง และศิษย์สายพลอีกา
สามคนที่เหลือ "พวกเจ้ามากับข้า ไปทางตะวันตก"

ก๊วยตันเหลยจัดสรรเช่นนี้ หลักๆ คือพิจารณาจากสมดุลของกำลังคน
 "ตอนนี้ตามไปผู้คนที่เลยใหม่ขอรับ" หลี่ตั้งถาม
 "อย่าเพิ่งรีบร้อนเปิดศึก" ฉินไต้ซิวกล่าว "พยายามอย่าให้ถูกพวกมัน
 พบเข้า อันดับแรกคือต้องให้พวกมันพาพวกเราไปถึงที่อยู่ของเจ้าสำนัก"
 "เจ้าคิดว่าจะทำอย่างไรดีล่ะ" ก๊วยตันเหลยถามศิษย์น้อง
 ฉินไต้ซิวครุ่นคิดพักหนึ่ง "สะดวกรอยตามศัตรูสองกลุ่มควรมอบหมายให้สหાયร่วมสำนักสายพญางู พวกเราไปตามตรอกเล็กๆ
 หาที่หลบซ่อนทางตะวันตกและตะวันออกเตรียมสนับสนุนทุกเมื่อ"
 "ประเสริฐ กระทำตามนี้แล้วกัน" ก๊วยตันเหลยมองเห็นสีหน้า
 หมัดความอดทนที่ซีเสี่ยวเหยียนเผยออกมา จึงตบหัวไหล่มันเบาๆ
 "พอหาเจ้าสำนักพบก็ไม่จำเป็นต้องเกรงใจพวกนั้นอีกแล้ว"
 "หึ!" ซีเสี่ยวเหยียนแค้นหัวเราะอย่างเยินชา "ข้ากลัวแค่พอ
 เจ้าสำนักลงมือพวกเราก็จะไม่มีแม้แต่ส่วนเหลือให้เล่นแล้วนะสิ"
 ดวงตาคัลยากระดิ่งทองแดงคู่นั้นของก๊วยตันเหลยกวาดมองสหાય
 ร่วมสำนักแต่ละคนอีกครั้ง ผมหยักศกสีน้ำตาลปลิวพลิว รอยสักอักขระ
 บนหน้าผากย่นเป็นหลุมลึก
 "ในเมื่อคนเหล่านั้นกล้าแตะต้องเจ้าสำนักอยู่ตั้งเรา พวกเราก็จะ
 เปลี่ยนถนนของเมืองซีอานเป็นภูเขาศพทะเลเลือด"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)